

Jørgen Hørsbøl

HUNDESNAK

noveller

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

ISBN 87-85062-79-0
Copyright: Jørgen Horsbøll
år: 1996
Server Cybercity

Advarsel: Enhver erhvervsmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsfulgt med krav om erstatning.

Disketter må kun forhandles af forhandlere, der er autoriseret af Kunstbiblioteket.

Antal sider: 41

www.cybercity.dk
www.kunstbiblioteket.dk
BETALT

Indholdsfortegnelse

MIN SKØRE FAMILIE	2
Fransk Landpaté	12
HÆVNEN VAR SØD	20
DEN FORSVUNDNE LØVE	26
HUNDESNAK	34

MIN SKØRE FAMILIE

Når min lillebror Hugo har fundet på et eller andet, er der næsten ikke noget, der kan forhindre ham i at gennemføre det.

Lige nu kunne jeg høre, at han var i gang med at samle sine legekamrater ned ved terrassen, hvor vores far sved-dryppende var travlt optaget med at sætte elektriske pærer på et grantræ.

Jeg sad oppe på mit værelse og læste lektier, men lagde bogen fra mig og kiggede ud ad gavlvinduet.

“Jeg skal lige hente Ingrid,” hørte jeg Hugo sige til vores far. “Du må endelig love mig ikke at tænde træet, før vi kommer!”

“Hvis I skynder jer lidt, skal jeg nok vente,” brummede far. Han var helt rød i hovedet og stod øverst oppe på en trappes-tige med ledninger og snore i munden og var ved at sætte det sidste lys fast i toppen af træet.

Han var lige blevet færdig, da Hugo kom løbende tilbage med Ingrid.

Neden under mig stod otte børn helt stille på græsplænen og så forventningsfulde på min far - Poul på lilla næse, og Ingrid bed negle.

Der skulle meget til at imponere omegnens unge - og især Hugo, så jeg blev klar over, at der var noget i gære ... For så spændende var det vel heller ikke at se vores far prøvetænde et elektrisk juletræ midt på dagen tre uger før jul.

Det skulle hurtigt vise sig, at der var særdeles god grund til min mistænksomhed.

“Nå børn!” sagde far og satte stikket i den udendørs stik-kontakt. “Nu skal I bare se, hvordan en vaskeægte boldmand lige hjemkommet fra Australien tænder et juletræ!”

Og mens hans højre hånd med strittende pegefinger ganske langsomt med cirkelbevægelser, der blev mindre og mindre, nærmede sig kontakten, lukkede far øjnene halvt i og sagde med dyb og højtidelig stemme: "Hokus, pokus, kængurus, bommerangus, australus ...!"

Otte par stivende øjne - og mine med - fulgte hypnotiserende enhver af fingers bevægelser hen mod kontakten.

Da fingerspidsen endelig nåede sit mål, eksploderede alle 32 pærer på juletræet med sådan et brag, at det kunne høres helt oppe i Gimlinge by.

Vores far stod fuldkommen stiv i et stykke tid ... Hans hår strittede lige op i luften, og det gnistrede fra alle hans fingre og ud af begge hans ører.

Så slap han med et hyl kontakten og for ud på græsplænen, hvor han begyndte at løbe i ring, mens han svingede frem og tilbage med højre hånd og rakte en hæl masse, som jeg desværre ikke kunne forstå gennem luften.

Lidt efter fik mor og jeg ved fælles hjælp trukket den uheldige troldmand ind i stuen, hvor han faldt om på divanen ... Han lugtede brændt!

"Skynd dig at ringe efter doktor Nielsen," råbte mor, mens hun pøsede koldt vand i et vandfad.

"Nej knægt!" stønnede far. "Hent en kold øl i stedet for!"

Da far havde drukket øllet, kunne han sidde op, uden at vi støttede ham. Det lykkedes mig at overbevise mor om, at hun ikke blev enke denne gang.

Nu ville et hvert normalt ægtepar have kaldt Hugo til samtale - Men ikke vores far og mor.

"Davs!" lød det lidt efter fra Hugo, som kom ind med en gråspurv i hånden. "Det så skide flot ud, det nummer du lavede før!" sagde Hugo til far. "Fyren her drattede ned fra pæretræet ... Den har sikkert ikke kunne tåle trykbølgen!"

“Er den gået bort?” spurgte far og så nysgerrigt på fuglen.

“Næh!” svarede Hugo ... Den er stendød!”

“Bortset fra Orla,” fortsatte min kære lillebror, “syntes alle de andre, at det, du lavede ude på terrassen, var helt i top ... Jeg skulle for resten spørge fra Ingrid, om du ikke kan gentage det, når det bliver mørkt, for så kan vi bedre se lynene?”

“Jeg lover ikke noget,” svarede far, “men jeg er faktisk lidt ked af det med Orla. Hvad havde han imod min optræden?”

“Han havde ikke noget imod den. Han syntes faktisk, at du gjorde det ret godt!”

“Ret godt!”, gentog far helt nedslået og så spørgende på Hugo.

“Ja, Orla kunne bedre lide havemandens nummer.”

“Havemandens nummer?” udbrød far undrende.

“Ja, for Søren!” jublede Hugo begejstret. Men skyndte sig trøstende at tilføje: “Men du havde heller ikke strøm på i nær så lang tid!”

“Det glæder mig!” sagde far helt oplyst. “Hvis sikringerne havde holdt noget længere, kunne jeg måske have overbevist Orla om, at mit nummer var det bedste.”

“Ham havemanden!” fortsatte Hugo ivrigt. “I skulle have set, da han satte stikket i kontakten og startede plæneklipperen. Han kunne ikke slippe den igen - Først fræsede han rundt i alle blomsterbedene, mens han råbte en hel masse frække ord. Så kørte han rundt i køkkenhaven. Og til sidst drøede han midt ud i havebassinet, hvor andemånen og en hel masse guldfisk blev hakket i små stykker, inden motoren gik i stå ... Men der var stadig strøm på, så han havde ingen lå længe ude i vandet og holdt fast i håndtaget, mens han cyklede rundt med benene ... Så sprang de dumme sikringer desværre!”

“Ja, det var jo ærgerligt!” sagde far og så helt skuffet ud.

Hugo er syv år. Han kan tæve alle drenge i skolen til og med tredje klasse, og han har foreløbig fået to lærere til at søge over i et mindre risikobetonet erhverv.

Esmaralda går i gymnasiet en klasse under mig. Hun er seksten år. Bortset fra Hugo og mig, kan hun få ethvert hankønsvæsen til at kortslutte al forbindelse til hjernen og gøre, hvad som helst hun forlanger - Min far er absolut ingen undtagelse.

Mor er kunstner. Hun maler og laver skulpturer. Hele øverste etage af vores landejendom er indrettet som atelier og værksted.

Far arbejder overalt i huset, men mest ovenpå i nærheden af mor.

Jeg undgår helst at fortælle folk, at han er opfinder - Så slipper jeg for at høre om hullerne i svejtsrosten og den dybe talerken.

Kunstnere og opfindere plejer at være mere eller mindre fattige. Men som sagt, min familie er bestemt ikke helt almindelig ... Mine forældre er styrkende rige!

Far og mor er næsten altid sammen - En stor del af tiden bruger de til at skændes i.

Hvis det lykkes far at få ophidset mor tilstrækkeligt - og det er han ekspert i - begynder hun at smide ting efter ham.

Alt, hvad hun kan løfte, og som befinder sig inden for rækkevidde, bruges som kasteskyts.

Mor har et øjemål som en professionel knivkaster. Direkte livsfarlige våben, som for eksempel strygejern og ildragerer, suser altid forbi uden at ramme.

Det ved far. Så under beskyddningen holder han sig så vidt muligt væk fra vinduer og fjernsyn - Alligevel har vi jævnligt besøg af glarmesteren og TV-reperatøren.

De mennesker, der ikke kender mine forældre, og som oplever et af deres skænderier, er overbeviste om, at de om lidt bliver vidne til et mord ... Vi andre ved bedre - Far og mor nyder hvert eneste sekund!

Ovre i sidebygningen har far og mor indrettet en lejlighed til vores morbror, som hedder Egon Mortensen. Han spiser hos os hver dag og er en del af familien.

Morbror er altid meget velklædt. Han optræder som regel yderst kultiveret og taler med en dyb og venlig stemme - Men hvis man lærer ham godt at kende, eller hvis han en sjælden gang bliver gal eller interer på folk, så opdager man, at han inderst inde er fabelende skør, for så fortæller han med dyb overbevisning, at han er prins Orlando, søn af kong Yptimus fra planeten Ypton, og at han er sendt her til Jorden for at lære dens befolkning at kende, og for at få udvidet sin horisont ... Jorden er den tiende og sidste klode, han besøger i universet, inden hans far kong Yptimus kaldet ham tilbage.

Da far og mor føler, at det indirekte er deres skyld, at morbror Egon er blevet skør, bor han husfrø hos os og er altid vel-forsynet med lommepenge.

Far har forsøgt at lade morbror have sit eget checkhæfte, og det gik også godt et stykke tid. Men en dag ringede direktøren fra banken i Dalmose og fortalte, at hr. Egon Mortensen havde udskrevet en check på to millioner kroner, som skulle bruges til de hjemløses jul på planeten Ypton.

Far skyndte sig hen i banken. Onkel sad på bankedirektørens kontor og røg en stor cigar, mens han mæende og detaljeret fortalte om forholdene i sit fjerne fædreland.

“Giv mig lige checken,” sagde far til morbror og tog hele checkhæftet. “Så går jegud til kassen og får dem til at sende pengene med det samme.”

Lidt efter drog far af sted med den gavmilde prins ... Bankdirektøren gav sin sekretær besked på, at han ikke ville forstyrres mere den dag og slugte en lille hvid pille med delekærv.

Da far og mor var nyforlovede, var de på ferie i Spanien sammen med morbror Egon. Han havde lovet morfar og mormor, at han nok skulle passe på lillesøsters dyd.

Det var der, det skete! Den ulykke, som mine forældre aldrig helt glemmer.

Men da morbror, som det gik ud over, lever et sorgløst liv og er særdeles fornøjet med tilværelsen og sin høje rang, så er deres skyldfølelse blevet mindre med årene.

Allerede den første nat på det spanske hotel gik det op for far og mor, at morbror vågnede, bare der landede en flue på gulvet. Så alle planer om at spare på den ene seng måtte opgives.

Da det havde stået på i to nætter, var mine forældre blevet godt trætte af at frådse sådan med sengene, så de udtænkte en snedig plan.

De fandt et apotek. Og ved hjælp af en parlør og en hel del mimik, fik de den spanske apoteker gjort klart, at de ønskede nogle stærke sovepiller.

Da det var ved at være sengetid den tredje dag, spurgte far nok så uskyldigt morbror, om han ville have et par piller?

“Hvå for nogle piller?” spurgte morbror og tegnede et stort spørgsmålstegn.

“De her,” sagde far og tog glasset med sovepillerne frem. “Mette og jeg var nede på apoteket i dag. Vi har lige taget to hver. Apotekeren garanterede os, at hvis vi gjorde det hver

aften ved sengetid, ville vi ikke få problemer med maven ... Vi har købt, så der også er til dig.”

Far rakte to piller over til morbror. Han ville først ikke have dem, men lod sig alligevel overtale til at gå ud på badeværelset og skylle dem ned med et glas vand.

“Var det ikke lidt rigeligt med to?” spurgte mor helt bekymret.

“Nej, min lille sønehøne!” svarede far og så længselsfuldt på hende. “To er bestemt ikke for mange. Han skulle jo nødtigt forstyrre os!”

Lidt efter lå de alle tre pænt i hver sin seng. Far og mor havde slukket deres sengelamper. Morbror lå og læste i en krimi ... Han var helt tåset med detektivromaner!

De unge turtelduer lå musestille og skottede forventningsfuldt og med stadig kortere mellemrum over mod læsehesten, som ikke så spor søvning ud.

Endelig - da der var gået næsten en halv time, slukkede morbror lyset, og lidt efter fortalte en liflig snorke, at der var fri bane.

Da fars højre fodbold forsigtigt landede på gulvet, vågnede morbror med et sæt og tændte lyset.

“Hvor skal du hen?” spurgte morbror og så bister på far.

“Jeg, øh ... Jeg skal lige have lidt vand!” stammede far forfjamsket.

Mor blev hurtigt herre over situationen. “Gå i seng, Henry,” sagde hun, “så tager jeg lidt tøj på og henter noget at drikke til os alle tre.”

Morbror påstod, at han ikke var tørstig, men mor fejede ham af, mens hun fangede fars blik og kneb det ene øje sammen.

“Jeg synes, jeg har lidt rumlen i maven,” sagde morbror lidt efter at mor var gået ud efter drikkevarerne.

“Så må du hellere få to piller mere,” sagde far. Han stod op igen og gik ud på toilettet for at hente pillerne. Han kunne se, at mor også havde forsynet sig.

“Tak,” sagde morbror, da far gav ham pillerne. Han slugte begge to uden vand og sagde: “Det var også dumt af mig at skylle de andre ud i vasken.”

“Tog du dem ikke?” Far så måbende på morbror.

“Næh, jeg havde et tage piller, men sådan nogle uskyldige mavepiller som den her kan vel ikke skade?”

“Bestemt ikke!” forsikrede far overbevisende, idet han rejste sig for at lukke motord.

“Hej, drenge!” kvadrerede hun og kantede sig ind ad døren med tre fyldte glas på en bakke.

“Hvad er det for noget rødt stads,” sagde morbror og betragtede glassenes indhold.

“Det er en speciel drink, som den nuttede bartender lige har blandet til lille mig,” sagde mor og gav os hver et glas.

Vi skålede - Morbror nippede først forsigtigt til sit glas, men det smagte ham åbenbart, så mens far sad og funderede over, hvilke midler mor havde brugt for at få en nuttet bartender til at mikse specielle drinks til hende efter lukketid, var morbrors glas ved at være tomt.

Han blev mere og mere vrøvlet, men det lykkedes far og mor at få ham til at tømme hele glasset, inden han begstaveligt talt faldt i søvn ... Ved fælles hjælp fik de ham løftet op i sengen og stoppet dynen godt ned omkring ham.

Far havde så travlt med at komme op i mors seng, at han væltede et skab ... Braget vækkede næsten hele hotellet, men morbror ikke så meget som glippede med øjnene ... Det lavede godt!

Og mens morbror sov de uskyldiges søvn, var der et par, som sov meget lidt!

Da far og mor langt hen på formiddagen endelig stod op, sov morbror stadig. Far prøvede at vække ham, men uden resultat.

“Hvor mange piller kom du i hans drink?” spurgte far.

“Jeg talte dem virkelig ikke, jeg tog bare en lille håndfuld.”

“Er du rigtig kløg?” udbrød far og forklarede mor, at morbror havde skyllet de første to piller ud i toilettet, så far havde givet ham to til.

“Gud, så er han friske død!” Mor slog hænderne sammen.

“Det skal du ikke være bekymret for,” beroligede far. “Har du nogen sinde hørt om en død, der snorker som en løbsk motorsav?”

“Vil det sige, at vi godt kan fortsætte med pillerne igen i aften?” Mor så forventningsfuldt og spørgende på far.

“Ja, helt afgjort,” forsikrede han og kneb hende bagi. “Men ikke en hel spandfuld ... kun en tre-fire stykker!”

De gik ned i restauranten for at få noget frokost, og da den var spist, gik de op på værelset igen.

Morbror var stadig i gang med motorsaven, så far og mor tog deres badetøj og gik ned til stranden.

Da de nogle timer senere var på vej hjem, hørte de en ambulance, men tænkte ikke nærmere over det, før den drejede ind foran deres hotel ... Der blev stille et øjeblik, og lige idet far og mor næsten var nået helt frem, kørte den bort igen med fuld udrykning.

Der var stimlet mange mennesker sammen. De skiftevis pegede på jorden og op mod en altan med åben dør på tredje sal. Mor og far stod helt stille et øjeblik ... Det var jo deres altan ... ! De tog hinanden i hånden og løb op på værelset ... Morbrors seng var tom!

Der var sket det, at på trods af at morbror mildest talt var overdoseret med hensyn til sovepiller, så havde hans blære

alligevel formået at få ham ud på gulvet. Men han havde været så omtåget, at han havde taget fejl af toilettet og altanen.

I den morbror ramte jorden, røg han igennem en tæt trækrone, og den reddede utvivlsomt hans liv.

Tilsyneladende var han sluppet fra faldet med 5 brækkede ribben og en kraftig hjernerystelse, så en uge senere blev han sendt hjem i et ambulancefly.

Men et par måneder senere begyndte morbror at opføre sig underligt - Han troede, han var en hare!

Da det havde stået på i nogen tid, fik familien ham indlagt ... Det tog lægerne to uger at gøre ham til menneske igen!

Der gik dog ikke ret lang tid, før den var gal på ny. - Han var steget i graderne ... Nu var han kænguru!

Denne gang gik lægerne mere grundigt til værks. De beholdt ham næsten en måned.

Da morbror endelig kom hjem, var han helt normal i lang tid ... Men så en morgen vågnede han op som prins Orlando fra planeten Ypton.

Familien ville først have ham indlagt igen, men det blev ikke til noget, for morbror var særdeles fornøjet med at være prins, og morfar sagde, at man aldrig vidste, hvad han kom hjem som næste gang, og at en prins, der som regel opførte sig upåklageligt, var bedre end en søn, der sad og spiste af græsblænen eller hoppede ned af hovedgaden med samlede ben og hænderne knyttede under hagen!

Det bøjede familien sig for, og da far og mor blev gift et halvt år senere, flyttede morbror ind hos dem ... Og her bor han endnu ... Og det gør han forhåbentligt i mange mange år!

Fransk Landpaté

Bedstefar holdt meget af et veldækket bord. Han spiste jævnligt inde hos os. Men for det meste lavede han selv sin mad. Han brugte aldrig kogebog eller vægt, når han kokkerede. For som han sagde: "God mad er ikke noget, man kan læse eller måle sig til ... Det er noget med farvesans, følelse og fornemmelse!"

Når bedstefar og jeg var ude for at opleve verden, var det var altid ham, der smurte og pakkede vore madpakker.

Jeg holdt mest af at have ham for mig selv. Men vi havde det bestemt også rart, når vi var på jagt- fiske- eller sejltur sammen med andre. Så havde han altid ekstra lækkerier med, som han delte ud af med ødsel hånd.

Disse godbidder kunne for eksempel være fedtemadder og bidesild, eller ål, der stadig glinsede af røgovnens varme og var skåret ud i gavmilde stykker med skindet på.

Under en jagt, som den lokale jagtforening engang havde arrangeret, fortalte bedstefar under frokosten denne historie om mad.

Det var "Ræve Ejvinds" hund, der var skyld i, han kom på de tanker. Den havde snuppet sin herres madpakke og var stukket til skovs med den uden at tage hensyn til ejhermandens voldsomme og højtlydende protester.

Ejvind var utrøstelig. Han havde set frem til frokosten hele formiddagen. Men da han lidt senere sad i den store jagthytte ved siden af bedstefar og mig med et halvt stykke smørrebrød i hånden og den anden halvdel på vej ned til de to, der allerede var ankommet, lavede han gevaldigt op.

"Du kan bare det der med mad!" sagde han og så hengivent på den ædle giver. "Jeg har aldrig fået noget, der smager så godt, som det her!"

“Det glæder mig, spis bare væk, der er nok af det,” sagde bedstefar og så sig helt stolt omkring. Han var absolut modtagelig for ros. “Men,” fortsatte han. “Din hund havde aldrig stjålet madpakken, hvis det havde været dyrlægen i Nørre Bjert, der havde smurt den!”

“Dyrlægen i Nørre Bjert?” gentog Ejvind og så lige som os andre uforstående på bedstefar. “Ja!” svarede denne ... “Nu skal I bare høre!”

Og mens flammerne fra de to åbne ildsteder i jagthytten for-tærede de store birkknuder og med jævne mellemrum lod et glimt smutte ud gennem de duggede ruder mod skoven, der omkransede hytten, fortalte bedstefar.

Der boede engang en dyrlæge i Nørre Bjert. Det var de færreste, der vidste, hvad han hed, for han blev altid kun omtalt som: “Dyrlægen.”

Man kunne ligefrem se på ham, at han holdt af mad. Det var ikke kun livmålet og de runde, rødhossede kinder, der fortalte om hans madglæde. Det var også hans væremåde.

Glade og venlige mennesker forstår næsten altid at påskønne et godt måltid. Og når dyrlægen satte sig til bords, kom der et mildt og forventningsfuldt skær i hans øjne.

Denne mand var elsket og respekteret af alle, der kendte ham. Han var et af de sjældne mennesker, der altid tænkte først på andre og sidst på sig selv.

Man skulle forvente, at sådan et prægtigt menneske var gift og havde en stor flok børn, men det var ikke tilfældet - Nogle af de ældste på egnen kunne huske noget om en ung pige, der var død af difteritis ... Men talte helst ikke om det.

Dyrlægen var en mester i sit fag. Han tog ingen hensyn til, om hans patient var en fattig husmands lusede kat eller godsejerens kostbareste præmietyr.

Alle patienter fik samme omhyggelige behandling, uden nogen som helst form for skelen til ejerens rang, stand og pengepung.

Der var ingen, der kendte sognets beboere bedre end dyrlægen. Han tog sin sædvanlige betaling, når der var råd. Men vidste han, pengene var små, fandt han altid på en løsning.

Han kunne for eksempel sige: "Det der med penge, skal du ikke tænke på. Jeg vil meget hellere have, du engang giver mig en høne eller måske hjælper mig lidt i haven."

Nu skulle man tro, at denne dyrlæge var gourmet. Det er fransk og betyder en kræsen madkønder. Det var han ikke. Han var en udpræget gourmand. Det er også fransk, og betyder på godt gammeldags dansk en "grovæder!"

Da dyrlægen som sagt var ungkarl og afholdt af alle, der kendte ham, var der mange, der inviterede ham hjem til spisning og selskabeligt samvær. Han var også altid med, når der var fest i forsamlingshuset.

Dyrlægen havde en kolossal appetit. Det var lige meget, om invitationen lød på vandgrød, det store kolde bord, sødsuppe, stegte sild, rødbedebøffer eller nytårsmenuen på det franske hotel inde i byen .. Alt blev fortæret med lige stort velbehag og taknemmelighed!

Efter at have praktiseret nogle år på egnen og jævnligen nydt godt af folks gæstfrihed, besluttede dyrlægen sig til at gøre gengæld, så en dag først i december inviterede han lige så mange gæster til middag, som der var plads til rundt om hans store egetræsbord i spisestuen. Det blev til 24 medregnet ham selv.

Da den store dag kom, mødte folk festklædte og forhåbningsfulde op, for man vidste jo alt om dyrlægens madglæde og hans enorme appetit.

Forventningen blev ikke mindre af, at han i invitationen, der var skrevet med guldtryk, havde meddelt, at middagen ville bære præg af det franske landkøkken og være tilberedt af ham selv.

Begyndelsen løbte godt. Da gæsterne ankom - præcis tyve minutter for sent, som det var god tone der på egnen - var der tændt fakler i begge sider af alleen op til stuehuset, hvor man blev modtaget af en tjener, som tog mod overtøjet og åbnede ind til salonen, hvor hans kollega anviste plads og bød på rygelse og en aperitif. De to livréklædte tjenere var indforskrevet helt fra Århus.

Værten så man ikke noget til. Han var travlt optaget i køkkenet ... Tiden gik, og spændingen blev større og større. Men endelig blev de to fløjdøre ind til spisesalen åbnet.

Dyrlægen stod indenfor og hilste høfligt på sine gæster. Han var færdig med madlavningen og havde skiftet kokketøjet ud med en hvid smoking.

Bordet var pyntet med et orgie af blomster. De levende lys i de trearmede lysestager og krystalglassene funkede mod det muselmalede stel og sølvbestikket, der omkransede det.

Ud for hver kuvert var der et smukt dekoreret bordkort, hvorpå der foruden personens navn også stod, hvad man skulle have at spise. Først skulle man have "Fransk Landpaté" som hovedret og derefter isafkølet melon, vindruer og diverse franske oste.

Ovre på buffeten stod de dekanterede slotsaftapninger på åte i karafler og prøvede at skjule cognac- og likørflaskerne, der måtte vente på, at det blev deres tur, når der senere på aftenen blev tid til kransekagen og mokkaen.

Hovedretten stod færdig i ovnen parat til servering, og melonen og de franske oste ventede i køleskabet ... I løbet af kort tid og under munter konversering, havde alle snart fundet deres pladser.

Den "Franske Landpaté" blev båret ind i store lerskåle sammen med fad, hvor på der lå butterdejssnitter, flutes og alle andre former for brød.

Opskriften på patéen havde dyrlægen fundet i en kogebog fra Bretagne. Hovedbestanddelen var gåselever, der var marineret tre timer i cognac og madeira.

Der var heller ikke sparet på de andre råvarer. Foruden mel og brødkrumme til at holde sammen på de mange ingredienser, indeholdt patéen blandt andet 11 forskellige krydderier, bugflæsk og magert svinekød.

Den sprøde skorpe, var ødsel dekoreret med hvide og sorte trøfler direkte importeret fra Frankrig. Forventningen var stor!

Alle sad og så andægtige ud, mens de to tjenere med elegante og højtidelige bevægelser udøvede deres profession - Den ene anrettede patéen på tallerkener, den anden serverede.

Mens dette stod på, sad dyrlægen og var en lille smule nervøs, for i opskriften stod der, at man skulle være meget omhyggelig med at få fjernet galdeblæserne - Det havde han desværre først opdaget, da halvdelen af leveren fra de 14 gæs var gået gennem kødhakkeren, uden at dette var gjort.

Da dyrlægen bagefter smagte på farsen, kunne selv hans smagsløg fornemme, at der var noget galt. Men heldigvis hjalp det noget på galdesmagen, da han doblede den anbefalede krydderimængde op - Til sidst tilsatte han for egen regning og

uden at foretage flere smagsprøver to spiseskefulde chilipulver.

Endelig da alle gæsterne sad med hver sin tallerken dampende varm "Fransk Landpaté" foran sig og havde forsynet sig med brød, løftede dyrlægen sit glas og bød velkommen ... Spisningen kunne begynde!

Det var et bredt tværsnit af sognets befolkning, der var forsamlet rundt om det store egetræsbord. Nogle sad og gav vinen tid til at fortælle om markerne i Bourgogne og om hænderne, der forsigtigt havde plukket de saftspændte druer - Andre, og det var de fleste, drak en hurtig slurk af vinen og begyndte at spise.

Det vil sige ... De standsede ved den første mundfuld ... Reaktionen var forskellig ... Singeren snappede først efter vejret, inden han spyttede det, der forsøgte at kvæle ham, ud i skødet på sin kone ... Skrædderen havde præstens kone til bords, så det lykkedes ham ved håndens og serviettens hjælp at få mundens indhold bugseret over i venstre jakkelomme.

Dem, der tog det bedst, var landmændene ... Man kunne ligefrem læse på deres ansigtsfarve, hvor mange tønder land, de ejede ... Husmændene blev mindst blå i hovedet!

Godsejeren og apotekeren så normale ud - Eller rettere sagt, de så ud, som de plejede. Men de var heller ikke begyndt på spisningen endnu. De havde haft travlt med at nyde og drøfte vinens bouquet.

Det var apotekeren, der fik situationen bragt nogenlunde under kontrol. Han anede, at der var et eller andet galt, så han nippede yderst forsigtigt til indholdet, der lå på hans tallerken.

Da han havde sundet sig lidt og taget en dyb indånding, lagde han sit bestik og sagde: "Kære dyrlæge, jeg har aldrig

smagt noget lignende. Jeg er sikker på, at de andre her ved bordet mener det samme!”

Det var det mest sandfærdige, apotekeren nogensinde havde sagt, så de gæster, der kunne, løftede hovedet og nikkede over mod dyrlægen.

Apotekeren, som godsejeren kun havde inviteret på jagt én gang dette år, så med stor tilfredshed, at omtalte jordbesidder endelig var færdig med vinsmagningen og nu var i gang med at bugserne en stor portion “Fransk Landpaté.” ind i sin forventningsfulde mund.

Der var én i selskabet, der nød maden. Det var værten. Han havde fortæret første portion og var nu i gang med den anden.

Apotekerens ord havde virkelig varmet ham. Hvor var det pragtfuldt, at alle hans venner påskønnede hans store anstrengelser i køkkenet!

Og de viste sig som sande venner. Dyrlægen havde altid, når sorgen eller nøden bankede på deres dør, været den, der hjalp og trøstede! ... Ingen af dem ville på nogen måde gøre ham ked af det ... De ønskede kun at se ham glad ... Så efter godsejerens ildebefindende - som doktor Knudsen, der sad lige over for klarede i løbet af kort tid - endte alt godt.

Hele den “Franske Landpaté” blev spist! ... Spis, er måske en omskrivelse af sandheden ... For selv om dyrlægens hund fra den dag altid knurrede ildevarslen, når den mødte smeden ... Og selv om Nørre Bjert i lang tid var den by i Danmark, der havde færrest rotter ... Så var der i hvert fald ikke mere “Fransk Landpaté” på bordet, da gæsterne endelig rejste sig for at gå ind i de tilstødende gemakker for at indtage mokkaten, og hvad dertil hører.

Det blev sent - Meget sent! inden gæsterne forlod dyrlægegården.

Denne fest med samme retter - dog uden galdeblærer, og knapt så krydret - blev herefter gentaget først i december hvert år, så længe dyrlægen levede.

Man så frem til denne dag ... Men ingen af de mange efterfølgende fester kom til at overgå den første!

HÆVNEN VAR SØD

Jeg lå sammen med min tvillingsøster Henriette og dasede i sandet. Det var midt på formiddagen. Den sagte rislen af små bølgers møde med strandbredden forstærkede stilheden.

Øvre på Agersø stod vindmøllen bag gården og vidste ikke rigtig, om den gad dreje rundt. Men nu og da sendte den alligevel et blink over til os, mens solen varmede vores kroppe godt igennem.

Der kom flere og flere mennesker på stranden, og næsten alle de mænd, som passerede den sandgryde, hvor vi lå, havde svært ved at fjerne blikket fra os.

Det havde hverken Henriette eller jeg noget imod - Vi nød at være genstand for det mandlige køns opmærksomhed ... Og på en tilsyneladende tilfældig og diskret måde lå vi, så temmelig meget af det, som en mand ønskede at se, var mere eller mindre synligt.

Vi havde mørke solbriller på, så vi ganske ugenert kunne ligge og vurdere vore beundreres udseende.

Nogle af mændene kom med mere eller mindre forsigtige tilbud om at gøre os deres opvartning, men vi afslog køligt og bestemt enhver form for tilnærmelser ... De skulle bare vide, at vi slet ikke var så uinteresserede, som vi lod til.

Vi havde begge været gift i fem år. Vores mænd var ansat i samme firma, og var lige rejst tre dage på forretningsrejse troede vi! ... Men i går havde Henriette hørt, at hendes mand Bent bestilte to dobbeltværelser på et hotel i Skagen.

Hun havde omgående kontaktet mig ... Vi var blevet rasende, men så kom Henriette med et forslag, som jeg straks var

med på: Vi ville hævne os! ... De skulle få igen med samme mønt ... Så derfor lå vi her og så på "mænd."

Henriette havde engang betroet mig, at selv om Bent altid var opmærksom og kærlig mod hende, så var han ikke den helt store elsker.

Jeg havde svaret, at ind imellem kunne jeg da også ønske, at Aage var lidt mere romantisk og fyrig.

Vi lå og ventede på, at der skulle komme et par rigtige "Strandløver" forbi. De ville blive meget overraskede, hvis de henvendte sig til os ... Men tiden gik, og vi havde næsten opgivet håbet. "Løver" var der nok af, men det skulle være et par sympatiske, unge og flotte mandfolk!

Og så var de der pludselig! ... De stod stille et stykke fra vores lille sandgryde og så på os med et drenge smil ... Vi sad som forstenede og sagde ikke en lyd - Med omsider fik Henriette taget sig sammen.

Hun vinkede dem nærmere, og da de kom helt hen til os, spurgte hun dem, hvad klokken var?

De satte sig ned foran os, og den ene af dem sagde, idet han lo og betragtede vores armbåndsure, at de viste det samme som hans.

Det svar rødmede vi lidt over, men lidt efter spækkede vi på livet løs, og forbavsende hurtigt føltes det, som om vi havde kendt hinanden i lang tid.

De hed Ole og Søren og var begge lige blevet færdige med deres medicinske embedseksamen, og holdt nu en velfortjent ferie.

Selv om Henriette diskret forsøgte at standse mig, fortalte jeg Ole og Søren, at vi var gift, og at vore mænd var på forretningsrejse i Japan og kom hjem næste dag.

Heldigvis lagde det ikke en dæmper på deres interesse - Tværtimod! Så lidt efter løb vi alle fire hånd i hånd ud mod eventyret. Vi lo og hvinede, da vores solbrune kroppe kløvede vandet og sendte det i kaskader op omkring os i alle regnbuens farver.

Da vi ikke mere kunne bunde, svømmede vi parvis sammen udad mod det åbne blå hav.

- Du er vist ved at blive træt, sagde Ole, da vi havde svømmet et stykke tid. Han vendte mig om på ryggen, så jeg kunne hvile i hans stærke arme.

Først protesterede jeg lidt, men overgav mig hurtigt ... Det var dejligt at ligge helt stille og mærke hans svømmetag mod min krop, og hans hånd og arm, der holdt så fast om mig.

Lidt efter nåede vi ud til tredje røyle og kunne bunde igen ... Vi stod ansigt til ansigt i det varme vand og så hinanden dybt i øjnene.

Han lagde begge sine hænder om nakken på mig ... Jeg gjorde først ærbart modstand, men kun svagt og ikke ret længe.

Jeg havde helt glemt, hvor vidunderligt det var at blive kysset og begæret af en mand. At mærke hans stærke søgende hænder og føle hans krop ... Og at være ung og forelsket igen.

Vi blev ude i vandet i lang tid., og hvis det kan kaldes en synd at kramme og kysse hinanden - Ja! så syndede vi prægtfuldt, grundigt og meget længe!

Da vi efter lang tids forløb nåede tilbage til vores sandgryde, var Henriette og Søren kommet, og de forsøgte bestemt heller ikke at skjule, at de også var ramt af Amors pil.

Henriette havde sit kamera med. Hun stillede det på forsinket udløsning og tog et billede af os, mens vi sad på skødet af Søren og Ole og kyssede dem ømt og lidenskabeligt.

Vi skiltes et stykke tid efter, men ikke med vemod, for vi havde aftalt at mødes igen samme aften på badhotellet.

Det blev en aften og nat lige så svimlende vidunderlig som dagen ... Den begyndte ved et festligt dækket bord med levende lys og dejlig mad med udsøgte vine.

Men selv om jeg altid vil bevare mindet om den fortryllelse det var, igen at føle sig som en ung og forelsket pige, kan jeg ikke præcis huske, hvad vi spiste og fik at drikke, for hele mit jeg var fyldt af musik, romantik, kærlighed og poesi.

Jeg dansede kun med Ole. Han holdt så fast og beskyttende om mig - Jeg følte mig som en lille sky i hans favn, når vi skiftevis hvirvlede og svævede hen over dansegulvet, mens han med kinden mod min på alskovens sprog hviskede ord i mit øre og knugede mig ind til sig.

Da orkesteret ved midnat stemte med den sidste melodi, og Afskedsvalsens toner klingede ud af de åbne vinduer og op mod de blinkende stjerner ... Ja! så var det ikke slut endnu, for vandrende hånd i hånd og nu og da tæt omklængede, forsvandt Henriette og jeg med Ole og Søren ind i skovens tryghed og rundt om søen, hvor vi i vandspejlets skær druknede os i hinandens øjne.

Aftenen blev nat og næsten til daggry, før Ole kørte os alle fire hjem til mig.

Der sad vi ude på terrassen og tog afsked ... Hvor var det svært at sige nej til at tage det sidste skridt og kun kunne hviske: - Måske engang! ... Måske, snart!

Og mens morgenrøden bredte sig i øst, gik Henriette og jeg i seng - Vi talte om dét, der var hændt ... Vi lo, og vi græd! ... Men til sidst tog "Morfeus" os i sine arme, og vi svævede sammen ind i søvnenes rige.

Vi vågnede langt hen på eftermiddagen, da der blev kimet kraftigt på døren. Det var et bud med to store buketter røde roser. På det vedlagte kort stod der: "Tak for noget vidunderligt smukt ... Håber, at vi ses igen?" - Vi læste kortet mange gange med blanke øjne.

Nu sad vi hos mig og ventede på, at vores mænd skulle komme hjem ... Vi havde planlagt alt - Hævnen var sød, men også smertefuld!

På bordet stod de to buketter roser, som Ole og Søren havde givet os, og midt imellem dem havde vi anbragt det billede, som Henriette havde taget af os alle fire på stranden.

Telefonen ringede. Det var Åge - "Davs, skat! lød det muntert - Vi bliver lidt forsinkede, for vi er først landet for ti minutter siden.

- Ja, de "skagensflyvere!" svarede jeg spidst - De er ikke til at regne med!

- Det må jeg nok sige, svarede han nok så frejdigt - Det skulle have været en overraskelse til vores elskede og højt savnede dejlige koner! ... Bent og jeg havde bestemt ikke noget, at I ville gøre rent under gulvtæppet, mens vi var væk.

- Under gulvtæppet? sagde jeg undrende og så på Henriette, som lyttede med ... Katastrofen gik op for os!

- Ja, under gulvtæppet, svarede han leende - Vi havde da ikke drømt om, at to så kønne piger ville begynde, at gøre hovedrent, når deres stygge mænd var så langt væk!

- Nå, men spøg til side fortsatte han muntert - Vi er hos jer om en halv time, så I kan vente jer! Og næste weekend ... "Ja, så får vi det bare pragtfuldt ... På gensyn! ... Og så var han væk!

Det var Henriette, der fandt kuverten under gulvtæppet ... Den indeholdt én kvittering på to dobbeltværelser, der var bestilt og betalt i vores navn til næste weekend.

Jeg, og min kære søster, har aldrig før prøvet og vil heller aldrig mere komme ud for at tilintetgøre et fotografi og to store buketter røde roser så hurtigt og effektivt, som vi nu gjorde!

Og så er der ikke ret meget mere at fortælle ... Næste weekend på hotellet i Skågen forløb på bedste måde - Vi badede, dansede og elskede pænt og respektabelt med vores ægtefæller ... Samvittigheden plagede os lidt ... Men som Henriette sagde: "Vi havde handlet i god tro og oplevet noget helt vidunderligt!"

DEN FORSVUNDNE LØVE

Som forfatter af denne sketch må jeg af følgende grunde anbefale, at man ikke bruger en rigtig løve, men en attrap.

En rigtig løve er svær at dressere, og den er temmelig dyr at have på kost ... Já! en dag får den måske lyst til en bid mad mellem de faste måltider og snupper et par tilskuere ... Selvom den på det tidspunkt har betalt entré, kan det blive en dyr måde at fodre løven på ... Rengøringsholdet vil sikkert kræve overtidsbetaling ... Og familien kan finde på at forlange erstatning!

Til min sketch skal der bruges følgende rekvisitter:

- 1) Et stort fyldt tilskuerrum.
- 2) To komikere.
- 3) Et stk. løve (Ses kun i et glimt, når den til sidst forlader tilskuerrummet).
- 4) Seks stykker forskellige løvebrøl - Lige fra en rar løve til en meget vred løve.
- 5) Seks højttalere gemt forskellige steder i tilskuerrummet.
- 6) En projektør, som følger løven, mens den skjult mellem stolerækkerne bevæger sig rundt i lokalet og udstøder diverse brøl gennem højttalerne.

A kommer frem på scenen og begynder at præsentere et nummer, men bliver hele tiden afbrudt af en mand, der kommer ind udefra - og først svagt, men derefter højere og højere kalder: "Alex!" mens han kommer nærmere og nærmere til A.

A: "Mine damer (afbrydes) ... Mine damer og (afbrydes) ... Mine damer og herrer jeg (afbrydes) ... (henvendt til B) Vil De omgående forlade scenen?"

B: "Jamen, jeg kan ikke finde Alex!" (kalder ud i rummet): "Alex ... kom så fars egen Alex!"

A: "De må henvende Dem hos politiet. De kan ikke komme her og forstyrre hele forestillingen, bare fordi De ikke kan se ordentligt efter fars egen Alex!"

B: "Jamen, han løb herind ... Jeg er bange for, at der er sket noget frygteligt!"

A: "Henvend Dem hos politiet og forsvind så. Jeg garanterer for, at så længe Alex befinder sig herinde, sker der ham ikke noget."

B: "Jamen, han løb hjemmefra i morges ... Han har ikke fået noget at spise hele dagen."

A: "Jeg er komplet ligeglad med Deres bortløbne Alex og hans madproblemer!"

B: "Han savner sin mor ... Savner De aldrig Deres mor?"

A: "De skal aldeles ikke blande min mor ind i det her!"

B: "Det må De undskylde ... Alex savner altid sin mor!"

A: "Så burde De og hans mor have passet bedre på ham!"

B: "Alex' mor er her ikke mere!" (Han går lidt frem mod tilskuerne, mens han kigger rundt i rummet) "Kom så fars egen Alex ... Kom hen til far!"

A: "Vil De omgående holde op med at forstyrre hele forestillingen!"

B: (Går tilbage til A og ser bedende på ham) "Vil De ikke nok hjælpe mig med at finde Alex?"

A: "De må være skør!"

B: (Ser bønfoldende ud mod publikum) "Måske kunne vi få nogle af de rare mennesker dér til at hjælpe os?"

A: "Hvis De ikke omgående forsvinder, bliver De fjernet med magt! Tror de publikum har betalt entré for at lege skjul?"

B: "Ja men, Alex kan ikke selv finde ud!"

A: "Hans mor er lige gået ud. Hvorfor i alverden tog hun ikke sin søn med?"

B: "Alex' mor er aldrig gået ud herfra!"

A: "Det har De lige stået og sagt op i mit åbne ansigt!"

B: "Aldrig ... Aldrig!"

A: "Vil De påstå, at jeg lyver? Har De ikke lige sagt, at hans mor ikke er her mere?"

B: "Jo ... men ... men!"

A: "De med Deres men - men! ... Når hun ikke er her mere - Så må hun for helvede da også være gået ud ... Ellers var hun her jo stadig?"

B: "Nej, for med hende ... men jeg ikke her!"

A: "Vil det sige, at De prøver at forklare mig, at her ikke er her?"

B: "Ja!"

A: "Hvis her ikke er her, hvor fanden er så her henne?"

B: "Hun er ikke her på Jorden ... mere!"

A: "Vil det sige at Alex' mor er ... er?"

B: "Ja! ... Død ... Skudt!"

A: "Skudt?"

B: "Ja, mister Jones gav hende et rap med pisken, og så bed hun ham i armen!"

A: "Det lyder fuldkomment normalt! Deres søn har en mor, som er blevet skudt, fordi hun bed mister Jones i armen, da han piskede hende!"

B: "Hun bed den helt af ... Armen!"

A: "Selvfølgelig ... Mødre nu om dage nøjes ikke med at give den hele armen ... Næh! de bider den simpelthen af! ... De er vanvittige ... Hvis De ikke omgående forsvinder, skal jeg sørge

for, at De og Deres søn bliver skudt og får alle arme og ben bidt og revet af!”

B: “Hvorfor tror De, Alex er min søn?”

A: “De vil måske fortælle mig, at fars egen Alex er Deres datter?”

B: “Næh ... slet ikke ... Jeg føler mig bare som en far for ham ... Han har aldrig set sin rigtige far.”

A: “Jeg ville selvfølgelig forlade hjemmet, hvis min hustru gik rundt og bed armen af folk!”

B: “Alex har ikke fået mad i dag ... Han er frygtelig sulten ... Og i går fik han kun 10 kilo kød!”

A: “Ha ... ha ... Ja, det var jo ikke meget ... Jeg ka’ sgu godt forstå, hvis Deres lille tåbelige adoptiv søn har lidt rumlen i maven!” (A bliver fra nu af mere og mere skør):

B: “Bare han ikke pludselig spiser en af alle de rare mennesker, der sidder her rundt om os!”

A: “Ha ... ha ... hi ... hi ... kykky ... Små drenge, der er løbet hjemmefra på tom mave, er altid velkomne til at komme her og fylde den op med et par tilskuere!”

B: “Alex er ikke en lille dreng - Han vejer 400 kilo!”

A: “Spit - spat, spilaffen - dyt ... Alex er ikke en lille dreng - Han er en ganske almindelig normal dreng på 400 kilo ... Kuk - kuk!”

B: “Alex er meget sulten ... Bare der ikke snart sker noget frygteligt!”

A: “Ælle bælle mig fortælle ... flyveren er cyklet til Abenrå ... Ved De hvad ... Ved De hvad?”

B: “Næh, jeg ved ikke hvad!”

A: “Prut - fis - plim. Vil De tjene ettusinde kroner?”

B: “Ettusinde kroner?”

A: “Ja, ettusinde kroner ... De skal få dem udbetalt i tre funklende nye femhundredekronesedler.”

B: “Ja men ... Ja men!”

A: "De slår til ... Glimrende ... Hør godt efter: Deres lille snottede dreng på 400 kilo skal blot æde den person dér!"

B: "Er De klar over, at det er strafbart at fodre løver med mennesker?"

A: "Det er ikke et menneske ... Det er en anmelder! ... Hvorfor taler De pludselig om løver?"

B: "Alex er en løve!"

A: "En løve?"

B: "Ja, og han stak af fra Cirkus Adolfo i morges fordi ..."

A: "Ha - ha - hi - hi - ho - ho ... Selvfølgelig er Alex en løve ... Alex er en løve ... Alex er en løve ... Pyt med det. Vi er så vant til dyrebesøg her under forestillingen ... Det er så hyggeligt ... I går havde vi besøg af et næsehorn ... Og i forgårs var det en giraf, der kiggede indenfor."

B: "Jamen..."

A: "Hold kæft, når jeg står og fortæller Dem om alle de nuttede dyr, der har gjort os den ære at være til stede under forestillingen."

B: "Jamen, vi må ..."

A: "Jeg glemmer aldrig marabustorkene!"

B: "Marabustorkene?"

A: "Ja, Marabustorkene! ... De skulle have set deres entré ... De kom svævende ind i én stor flok ... Hvilke forveksla deres vinger kløvede projektørenes stråler!"

B: "Jamen, vi må finde Alex, inden der sker noget frygteligt!" (Kalder på Alex).

A: "De er sindssyg ... De er fuldkommen, gak gak ... For svind omgående, eller jeg kvæler Dem!" (Da B ikke forsvinder, forsøger A at kvæle ham).

L: Der lyder et ganske svagt løvebrøl!

A: "Du forbarmende ... Hørte De det også? ... Det lød akkurat som en lø - lø - lø - løve!"

B: "Det var Alex (Kalder på Alex).

L: Svarer langt om længe med en stille snerren.

A: "Man kan sige me - me - me - meget om Deres li - li - li lille Alex, men han er fa - fa - faktisk ret god til at spi - spi - spille lø - lø - løve!"

B: "Han er bogstaveligt talt født til det." (Kalder forgæves på Alex, mens A efterhånden ser mere og mere lettet ud).

A: "Puh ha. Et øjeblik troede jeg faktisk på Deres sindssyge løvehistorie (Forsøger sig derefter igen mere og mere op). "Men nu skal jeg sige Dem noget. Hvis De, og Deres åndssvage Alex, som sikkert er så lille, at hans hår lugter af fodsved. Hvis De og han ikke omgænger forsvinder!" (Forsøger igen at kvæle B). "Så skal jeg sparke både Dem og ham i endestationen, så I går i kredsløb ... Ikke kun om Jorden, men om hele planetsystemet!"

L: Der lyder et frygteligt løvebrøl (Lyset dæmpes og en projektørstråle bevæger sig søgende langs med tilskuerrækkerne).

A: "Hjæ - hjæ - hjælp! ... Der er en lø - lø - løve ... en rigtig me - me - meneskeædende lø - løve til - til - tilstede ... Hjælp ... Jeg vil ud!"

B: (Holder A tilbage, da han vil løbe ud). "De må endelig ikke bevæge Dem!"

A: "Hvordan fanden skal jeg ellers komme ud?"

B: "Alex kan kun li' mad, der bevæger sig ... Jo hurtigere, jo bedre!"

A: "Idiot! slip mig! (Han river sig løs, men stivner, da han har taget et par skridt mod udgangen, før så lyder der et rasende løvebrøl).

B: "De må endelig blive stående ... helt stille ... ellers bliver De omgående ædt!"

A: "Jeg har a - a - a - aldrig stået sti - sti - stiller, no - no - nogensinde før ... Ku' De ikke være så ve - ve - venlig at kalde på Deres lille søde Alex og for - for - forlade stedet?"

B: "Jeg skal prøve! Men De må love mig, at ingen rører sig ... For ellers sker der noget frygteligt!"

A: "De har mit æ - æ - æresord!"

B: (Går rundt i rummet og kalder. Han kalder lokkende, lidt vredt og meget vredt. Løven bevæger sig uset rundt i rummet og svarer gennem de forskellige højttalere: Kælent, lidt vredt og meget vredt. Til sidst, efter at have fået Alex dæmpet ned, går B hen til A.)

B: "Jeg prøver igen om lidt, men det bliver svært ... meget svært ... Alex er i dårligt humør!"

A: "Jeg har en plan!"

B: "Hvad går den ud på?"

A: "Vi lokker en af de tilstedeværende mandspersoner til at spæne ud i det her!"

B: "Umuligt! Han bliver ædt, længe inden han når udgangen!"

A: "Tror De ikke, vi kan løbe Alex træet ... (Kikker undersøgende rundt på tilskuerne) ... Der er jo nok at tage af!"

B: "Nej! ... Alex's kondi er helt i top!"

A: "Men på et eller andet tidspunkt må Alex da blive mæt?"

B: "Selv om Alex bliver mæt, nytter det ikke noget ... Han gør det først og fremmest for sportens skyld!"

A: "Det kan jo være, at én af de tilstedeværende har så meget krudt i røven, at han når hel udenfor ... Forstod De den? ... Hel udenfor ... Ha - ha!"

B: "Så vil Alex æde ham der!"

A: "Det kan ikke være vores problem, hvor Alex spiser sin medbragte mad ... Bare det ikke er her!"

B: "Alex får ikke lov til at spise ét eneste af de søde mennesker her ... Så hellere bruge den sidste udvej!"

A: "Hvor heltemodigt! De tilbyder selv at være det løbende måltid?"

B: "Alex er min ven. Han vil aldrig gøre mig fortræd ... Aldrig!"

A: "Hvad mente De så med den sidste udvej?"

B: (Hvisker til A) "Alex har fødselsdag i morgen, men jeg lover ham, at han må få sin fødselsdagsgave allerede i dag, så snart vi er hjemme!"

A: (Bliver igen mere og mere vanvittig) "Alex har fødselsdag, og det er i morgen ... Og i morgen er i dag ... Han ønsker sig en løvsav, så han kan save i sit løvehjul ... Der er lavet af løvskovens løvtræer ... Hvis vi løver, bli'r vi ædt ... Gak - gak æg!"

B: (Under A's nervesammenbrud har B pakket den pakke op, som han hele tiden har holdt i hånden. Det er et bur med hvide mus). "Skal fars lille søde Alex allerede have sin fødselsdagsgave i dag? (En glad løve svarer) ... Se her - fem søde hvide mus! (En meget glad løve svarer) ... Dem skal fars egen Alex have, lige så snart vi er kommet hjem ... Kom, så går vi!" (De sidste replikker siger B på vej ud, mens der lyder glade løvebrøl ... Til slut ses et glimt af en løve sammen med B i udgangen).

HUNDESNAK

(prægning og udstilling)

Dette indlæg er især skrevet til dig, der for første gang skal opdrætte et kuld hvalpe og til dig, der gerne vil udstille din hund, men endnu ikke har prøvet det.

Det er et stort arbejde at have ansvaret for en hundefamilie, og du skal tænke dig godt om, før du beslutter dig til at lade din læveparre. At opdrætte et kuld hvalpe rummer flest glæder, men ind imellem også sorger ... Alt har sin pris!

Jeg har været opdrætter i over 30 år, og jeg skal love for, at der er sket meget siden dengang, hvor jeg, og de fleste af de opdrættere, jeg kendte, blandede foderet selv. Ingredienserne var blandt andet: Komaver, lunger, fedtegrever, struber, brød, benmel, fodertran, ris og rester fra husholdningen - Når man havde kørt kødet gennem kødmakkeren og kogt og blandet, så vidste ens ægtefælle i lang tid efter, hvornår man befandt sig ... Det var bare at gå efter lugten!

I dag kan man til rimelige penge købe særdeles gode fuldfoederblandinger til alle slags hunde og til alle aldersklasser ... Der var mange fejlnærede hunde før i tiden. Dem er der ikke så mange af mere ... Men der er desværre stadig for mange overvægtige hunde.

På dyrlæge- og medicinalfronten er der også sket store fremskridt. Datidens ormemiddel hed "Wermiplex." Det smagte og lugtede som benzin, og det var emballeret i mere eller mindre store gummierede kapsler alt efter hundens vægt. Det gjaldt om at få hunden til at sluge disse kapsler, uden at der gik hul - ikke på hunden, men på kapslerne, da det er de færreste hunde, der bryder sig om at få hældt benzin i halsen ...

De fleste af hundene havde maveproblemer flere dage efter denne behandling, så vi må være lykkelige for de ormemedler, der findes i dag.

Da jeg begyndte som opdrætter, var der en del, som ikke prægede deres hvalpekuld ordentligt. Det skyldtes næsten altid uvidenhed. De mente, at hvis mor og hvalpe så ud til at trives godt, så var alt i orden.

Det var det som regel også i de tilfælde, hvor hvalpene under opvæksten var blevet kælet med af mange forskellige mennesker og havde mødt andre venlige hunde, end deres mor ... Men der var desværre også en del tilfælde, hvor hvalpene mentalt udviklede sig uheldigt. Det var især de hvalpe, som indtil de var 8 uger kun havde været i kontakt med deres mor og den, som gav dem mad ... Når de pludselig blev lukket ud i den store verden, gik det tit galt - Det er nok hovedårsagen til, at der dengang var flere hunde end nu med et dårligt temperament.

De fornuftige og ansvarsbevidste opdrættere er i dag klar over, at prægning af hvalpekuldet er vigtigt - Det skal du også være ... **DET ER UTROLIG VIGTIGT!**

Tæven og hannen til dit kuld skal være sunde, racetypiske og frem for alt andet ... Temperamentet skal være virkelig godt. Før og under hvalpenes opvækst skal du gøre dig ekstra umage med at forkæle og opvarte deres mor ... En glad, stolt og ustresset mor, der mærker, at hun er familiens centrum, giver sin tryghed og glæde videre til sine hvalpe.

En hvalps vigtigste prægningfase ligger fra den er 3 uger, til den er syv uger. Svigter opdrætteren der, kan det aldrig indhentes - Vær opmærksom på, at prægning intet har at gøre med egentlig opdragelse.

Hvalpene skal lære, at verden er tryk og god. De skal præges på mennesker og hunde, så lad dem især i ovennævnte periode komme i kontakt med så mange venlige hunde og mennesker som muligt. På den måde bliver de måske nok udsat for forøget smitterisiko, men er tæven revaccineret inden fødslen, så er hendes hvalpe temmelig godt beskyttet gennem modermælken. Hvalpene skal ligge tørt og varmt i en kasse af f. eks. spånplader, som - når det gælder hunde af f. eks. beaglestørrelse - skal være ca. 120 cm lang, 70 cm bred og 40 cm høj med en buet forsænkning i en af enderne. I den ene halvdel lægges et tykt lamme- eller menneskindslignende tæppe, der kan vaskes. Det må ikke ligge dobbelt, for så risikerer man, at en hvalp bliver klemt eller får svært ved at finde frem til patten - I den anden halvdel lægges et lag aviser.

De første 3 uger tilbringer hvalperne med at spise og sove; men efter den tid, kan man så småt begynde at give dem fornuftige ting at lege med ... F.eks. en klud med knude på midten, en tennisbold, et lukket paprør med lidt raslende blynd eller inden i ... De skal have opgaver ... De skal have masser af søvn - Forskræk aldrig en hvalp, og væk den, som du selv ønsker at blive vækket.

Undgå pludselig støj. Vær gradvis hvalpen til dagligdagens lyde, lugte og ting, og gør det helst, når deres mor er hos dem; for når hun ikke er bange for støvsugeren, radioen, fjernsynet, vaskemaskinen, plæneklipperen, en bil, der starter, en opslået parasol osv. osv., så beroliger det hendes børn.

Gennem lugtesansen oplever og fornemmer en hvalp meget mere, end du måske forestiller dig. Giv den tid og lejlighed til at bruge sin næse. Lad hvalpen se og lugte til hånden, før den berøres. Det er især vigtigt, når den møder nye mennesker ... Rør, tal og kæl så meget som muligt med hvalpene.

Jeg begynder så snart at fodre hvalpene, når de er fra 3 til 5 uger. Tidspunktet afhænger af kuldets størrelse og af moderens mælkeydelse. Husk at det sundeste for hvalpene - og det nemmeste for dig - er at lade hvalpene få modermælk så længe som muligt ... Det kræver, at du virkelig giver moderen den rette kost og i de rette mængder mange gange i døgnet ... Som overgangsfooder fra modermælk til hvalpefuldfoder har jeg haft gode erfaringer med sødmælksproduktet A 38 med lidt sukker og rå æggeblomme. Og vær opmærksom på: En lille hvalp må aldrig få kold mad.

Når hvalpene er ca. 4 uger, begynder de mest fremmelige af dem at møve sig ud af kassen. Afskærm det udvidede territorium og læg aviser på noget af det. Sørg for, at de altid har frisk vand til rådighed, og gør det let for dem at komme op i kassen igen.

Hvalpene skal derefter gradvis vænnes til at komme ud i det fri på et afskærmet område, hvor de hele tiden er under opsyn ... Og husk! En lille hvalp må ikke få træk eller komme til at fryse.

Hvis du fra 3 - 4 ugers alderen kører tur med hvalpene i bilen, bliver de aldrig kørsyge. De skal ligge i deres kasse sammen med deres mor, og turene skal til at begynde med være meget korte og stilfærdige.

Det er din pligt som opdrætter at præge hvalpene på mennesker og hunde, og at give dem en tryk, ustresset og kærlig opvækst ... De skal have masser af tid til at lege, opleve og prøve kræfter i ... Og de skal have utrolig megen søvn.

Og sidst, men ikke mindst ... Det er din pligt at sørge for, at hvalpene bliver solgt til de rette mennesker, og at hvalpenes nye ejere har kendskab til at passe, pleje, fodre og opdrage det nye familiemedlem ... Det er flintrende ligegyldigt, om de bor på fjerde sal i en storby eller på et gods med egen golfbane ... En hund kræver især tre ting: Faste rammer, tryghed og : KÆRLIGHED!

Du stiller den op som en kamel - men ellers er det en god hund, du har! ... Sådan lød dommerens ord til mig en af de første gange, jeg forsøgte mig som "handler" i udstillingsringen.

Det var nu også noget af en omvæltning, der var sket. For efter i over 30 år at have været medlem i en jagthundeklub, hvor det først og fremmest var brugsegenskaberne, man lagde vægt på, og det med at udstille kom i anden række, stod jeg nu der efter et langt hundeliv og skulle lære noget helt nyt.

Der er gået et par år, siden jeg blev tituleret som "kamelopstiller," og jeg føler selv, at det går langsomt fremad, for det er min faste overbevisning, at alle, der holder af hunde og har viljen til det, også kan lære at stille dem pænt op og vise dem fra deres bedste side, når det gælder bevægelse i ringen. Men det er også min faste overbevisning, at det kun er forsvindende få "handlere," der når det virtuose ... Det kan ikke læres ... det er en medfødt gave - Nyd det, når du ser en af dem!

Hvis du vil udstille din hund, så meld dig til ringtræning hurtigst muligt ... I Dansk Kennel Klubs blad "Hunden" kan du læse, hvor og hvornår.

Der lærer du grundreglerne om, hvad man skal gøre, når man udstiller: Stille hunden op, bevægelser, tandvisning osv. Man får en masse gode råd - og vigtigst af alt: Din hund lærer at omgås andre hunde.

Øvelserne repeteres hver dag derhjemme. Husk: Korte lektioner og nægen ros. Det er vigtigt at opdrage din hund med en fast og kærlig hånd/stemme.

Og så skal du gå på udstillinger. Måske vil du udstille med det samme - Men de fleste vil nok først være tilskuere nogle gange, inden de selv skal i ilden.

De garvede udstillere er som regel positive og hjælpsomme over for nye udstillere, så det gælder om at komme i snak med dem - Det er ikke svært.

Der er mange, der bliver nervøse, de første gange, de skal i ringen, men det er en ubegrundet angst. Jeg har selv i starten lavet ting inde i ringen, som jeg troede havde bragt et par stykker af de andre udstillere på hospitalet med latterkramper, men mine bange anelser var ubegrundede - de fortrak ikke en mine - Så vær ikke nervøs for at blive til grin.

På udstillingerne skal du først og fremmest lægge godt mærke til den måde, hvorpå vores dygtigste udstillere fremviser deres hunde. Jeg kunne godt give dig navnene på mine seks, syv favoritter, men det kunne jeg selvfølgelig aldrig finde på at gøre på tryk. Dem må du selv finde - For det er dygtige folk, der gang på gang bringer deres hunde til tops.

Der er ofte udstillere fra udlandet. Dem skal du også tage ved lære af - De kan som regel deres kram. Læg også godt mærke til dem, der er dygtige til at "sætte en hund op" til en

udstilling. Hold øjne og øren åbne, når de står uden for ringen med hunden på trimmebordet. Spørg f. eks. om vask, trimning, negleklipping, ørerens, osv. osv. - Men gør det ikke lige før de skal i ringen.

Jeg skal ikke rømse alle de ting op, som jeg på denne måde har taget ved lære af - Du må selv gøre dine erfaringer - Men en ting vil jeg dog nævne. I ringen skal man kun koncentrere sig om dommeren og hunden. Alt andet skal lukkes ude. Når dommeren ser, eller det bare er chance for, at han/hun ser på din hund - Så skal den have hele armen!" - Når dommeren ikke betragter din hund, skal du og hunden slappe af ... Alt for mange bruger for meget krudt på at få hunden til at stå og bevæge sig så korrekt som muligt for lang tid - Det trætter både "handler" og hund.

Når dommeren bedømmer din hund, skal du opføre dig som den perfekte tjener - Hunden er det veldækkede bord, og dommeren er din gæst - Du skal hele tiden være til stede og gøre "gæsten" tilpas. Men ... ! Du skal optræde så diskret og usynligt som muligt.

Dommerens afgørelse er inappellabel. Modtag den altid positivt. Det er så let at kritisere en dommer, når den ikke går efter ens eget hoved, men vær ikke "enøjet!"

For nylig fik jeg med samme hund en 2. præmie om lørdagen, og den næste dag blev den 1. vinder med certifikat. Om lørdagen var det koldt, og det regnede, så hunden gik det meste af tiden med halen mellem benene ... Det kunne selvfølgelig kun blive til en 2. præmie ... Men dagen efter - indendørs og dejligt varmt - blev halen båret, som et adelsmærke skal bæres.

Det er sådan noget, der gør det spændende at udstille - Man er aldrig sikker på, hvilken præmiering man får. Men jeg er overbevist om, at en eksteriørmæssigt fremragende hund med temperament i orden ... Den vil i de rette hænder før eller senere nå toppen.

På hundeudstillinger vil du møde en masse dejlige mennesker og hunde. Og selv om din hund ikke bliver hverken udstillingsstjerne eller lydighedschampion, så trøst dig med, at det først og fremmest er de indre værdier, der tæller - Og det gælder lige så godt for hunde som for mennesker.